

i alguns contes per llegir-los d'amagat

El Cep i la Nansa, 2010

llibre fragmentari, irònic, plàstic, original, «popular» i escatològic

Estava tan tranquil menjant com sempre herba quan de sobte una serp darrere seu ja se'l mirava amb ganes de menjar-se conill i herba però encara més de sobte l'animal que tenia molta por va sentir una pressió fortíssima a l'esquena i la serp vinga fer-se petita i petita i més petita fins que va desaparèixer i el conill s'enlairava què és això pensava i va mirar enlaire i en veure una àguila va entendre què passava si no fos perquè la pressió de les urpes de l'àguila no el deixava parlar amb molt de gust li hauria dit moltíssimes gràcies senyora àguila vostè sí que és un bon animal per salvar-me d'una mort segura en mans (mans?) de la serp més malvada de la selva.

En un temps remot, va existir el que aleshores s'anomenava «el bosc de les granotes». De boscos n'hi havia molts, i de boscos de granotes concretament, deunidó. Però el que ens interessa a nosaltres és el bosc de les granotes solteres: no n'hi havia cap de casada – ni ajuntada. Cada dia es presentaven al bosc una munió de gripaus per conquerir-les: tots duïen un paquet de tabac i un encenedor – es posaven molt nerviosos a la primera cita. Quan el gripau amb una mà treia la cigarreta, i amb l'altra, l'encenedor, la granota l'avisava que no ho fes, que fumar era dolent i que el mataria – s'havia convertit en tot un ritual. Aleshores el gripau, segur de si mateix i pensant que aquella tarda segur que mullaria, s'encenia la cigarreta i començava a fumar. I vet aquí un ànec, i vet aquí una granota, i el gripau – per variar – explota.

Tot va començar fa un parell d'anys, quan la Lídia va venir a viure amb mi. En conèixer-nos, era petita, molt petita, i a mesura que em va anar xuclant la sang es va fer cada cop més grossa – i més maca. Quan em despertava als matins, sempre era allà. Anàvem junts a tot arreu, ho fèiem tot junts. Era perfecte. Estàvem fets l'un per l'altre. Tot se'n va anar en orris amb l'arribada de l'intrús – una paparra filla de puta. La Lídia estima l'intrús. Ho sé. No ho puc suportar. Em tallaré les venes.

Hi havia una vegada un nen que cagava líquid: a la guarderia, cagava a la sorra del pati i convidava els altres nens a jugar-hi – feien pastetes. Si estava sol, amb un pal hi feia dibuixos – abstractes. «Això és caca».

«Nens, vull que em feu un dibuix de la vostra família». Es baixa pantalons i calçotets i es caga a la taula. Amb el dit ple de merda: «miri, senyoreta, aquest és el papa, aquesta la mama i aquests són els meus germans. Ah, i aquest d'aquí és en *quisso*, el meu gos».

Castigat. No podia compartir la merda amb ningú. El psicòleg: «la teva caca no ens agrada». La pedagoga: «si continues així, et quedaràs sol». La psicopedagoga: «els nens macos no fan aquestes coses».

El nen ja és un home. Continua cagant líquid. A l'hora de dinar, de tant en tant, suca pa en un plat fondo – alguna mosca li fa companyia. Genial.

Temps era temps, va existir un poble travessat per un Riu: «el Riu de l'Arlequí». Pel que recordo, que no és gaire, un bon dia un arlequí va deixar de fer pipí. Preocupat, va anar a consultar-ho amb l'oracle del poble: un vell androgin i desdentegat. «Tu, arlequí, mai més no tornaràs a fer pipí. Si vols tornar a fer pipí, hauràs de deixar de ser un arlequí. I si vols continuar essent un arlequí, hauràs de deixar de fer pipí». «I per què?» «Fill meu, la rima d'arlequí amb pipí fa mal a les orelles; a mi, per exemple, m'ofèn. És una rima de poeta tardo-romàntic, d'adolescent amb acné, de desgraciat, de fill de la gran puta... Pipí, valga'm déu, no pot pas anar amb arlequí! On s'és vist que un arlequí faci pipí... Però que no vas anar a estudi, tu?» «No senyor, no vaig anar a estudi» «Doncs a partir d'avui, arlequí, per continuar essent un arlequí, cada dia de bon matí no hauràs de fer un pipí, no, hauràs de fer un riu. I puntual! Quan t'aixequis, fas un riu, i abans d'anar a dinar, un altre. I a la tarda, dos més. I abans d'anar a dormir, hi tornes. Ah, i fes-los sempre allà mateix, que es noti que vols fer un riu, el teu propi Riu! Què te'n sembla? El Riu de l'Arlequí, queda bé i tot. Ah, i si per casualitat veus el gegant del pi, ni cas, fes veure que no el coneixes».

Vet aquí un poble en què sempre, sempre, plovia sobre mullat. Quan va deixar de ploure, els habitants ho van celebrar sortint al carrer amb mangueres, globus d'aigua i cantimplors – alguns es van posar un aspersor al cap.

La gent, en passar pel seu costat (com és la gent): «gos, que ets uns gos!» – fins i tot n’hi havia algun (mare de déu) que l’hi deia sense deixar-li diners. Aquesta és la història d’un home pobre, que demanava caritat pels carrers i feia pudor. També feia una jornada laboral de vuit hores i festa dos dies a la setmana. Amb el temps es va anar creient que era un gos: cada cop que algú li donava diners, bordava una mica – si algú n’hi donava molts, movia la cua.

L’home pobre sap que si no és pagant, res de res. Estalviarà: «reduir brics *Don Simon*, reduir cigarretes, moure la cua més sovint...»

«Seixanta euros mitja hora». Pugen. S’estiren al llit. Li fa una mamada. Està tan content, que mou la cua. «Quina posició vols fer?» «La del gos!» Vint-i-cinc minuts. S’intenten separar. No poden. Vint-i-sis, vint-i-set, vint-i-vuit, vint-i-nou... Ella: «cent euros una hora».

9

En veure que res ni ningú no queia dins seu, el precipici es va deprimir molt, fins a convertir-se en una esclatxa inofensiva.

Ja fa més de 24 hores que es prepara per sortir. Està a punt. Al principi, quan encara no tenia prou massa corporal, es pensava que no en seria capaç. Però ara veu que sí. S'ha fet gros, sòlid i ocupa un lloc privilegiat en l'intestí gruixut – el recte, diguin el que diguin, és un lloc acollidor. Ell hi ha estat molt bé. «Llàstima que l'hagi de deixar», ho pensa mentre comença a treure el cap. Hi ha poca llum: les parets són de color – més o menys – blanc i al fons hi ha aigua. «Cap problema, sé nedar». Mentre llisca, pensa en el company – encara amb poca massa corporal – que venia darrere seu: «amb una mica de sort, ens tornarem a veure en una altra situació i en unes altres circumstàncies». I el cagarro, sòlid i compacte – 3'5 cm. de diàmetre –, després de 24 hores de formació intestinal al CUIG (Centre Universitari de l'Intestí Gruixut), es desprèn per l'anus i, «xofff», cau a l'aigua i es desnuca.

En un món multicolor, el color blanc arriba a casa, després d'una jornada laboral dura, carregosa. Al cap de poca estona, arriba el color negre, després d'una jornada laboral dura, carregosa:

- Hola amor meu
- Hola carinyo
- Què tal el dia?
- Fatal
- Jo també
- Ah sí?
- Sí
- Per què?
- No ho sé – respon el color blanc –, últimament ho veig tot negre
- Jo també, carinyo – respon el color negre –, últimament ho veig tot blanc
- No ens van gaire bé les coses
- No

Ara entra el fill, que és de color gris:

- Què tal a l'institut?
- Bé, normal, no ho sé, com sempre...